

Über Kunst und Liebe

Die Kunst und die Liebe

wirst du nicht finden,

solange du sie suchst.

Sie müssen dir begegnen,

draußen am Fluss und

in deinem tiefsten Inneren.

Aus der Kunst und der Liebe

kannst du keinen Gewinn machen.

Sie sind unverkäuflich.

Du kannst etwas Wunderbares versäumen,

wenn du sie nicht zulässt, die Kunst und die Liebe,

die Einheit mit dem dahinfließenden Wasser,

die Nähe zu geliebten Menschen.

Kunst und Liebe sind eine Lüge,

wenn sie nicht gelebt und erlebt werden.

Nie erfüllen sie sich nur

in Worten oder Gedanken.

Sie verfestigen sich in den Gefühlen,

den Taten, in den Farben und Formen,

den Details des Alltags der Liebenden

auf der frisch bemalten Leinwand.

Kunst und Liebe sind unvergänglich.

Nichts ist vergänglich, was geliebt wird.

О умјетности и љубави

Умјетност и љубав
нећеш наћи
све док их тражиш.
Оне те морају срести
напољу на ријечи и
у твојој најдубљој нутрини.
Из умјетности и љубави
не можеш правити никакву добит.
Не могу се продавати.
Можеш нешто дивно пропустити
ако их не допустиш, умјетност и љубав,
јединство са отичућом водом,
блискост са вољеним људима.
Умјетност и љубав су лаж
ако нису живљене и доживљене.
Никад се не испуњавају само
у ријечима и мислима.
Оне се учвршћују у осјећањима,
чиновима, бојама и облицима,
детаљима свакодневице љубавника,
на свјеже осликаном платну.
Умјетност и љубав су неролазне.
Ништа није пролазно што се воли.

Poesie und Musik

Im Literarischen Colloquium
nahe der Pfaueninsel
diskutierten ein Moderator,
eine Literaturkritikerin,
ein Musikvirtuose und ein
philosophischer Lyriker
über die Grenzen zwischen
und Übergänge von
Musik und Poesie.

Vom Zauber der
Schönen Künste in der
menschlichen Seele
sprachen die Gebildeten,
gebaren und interpretierten
Ideen und Standpunkte
auf dem Podium vor
geladenem Publikum.

Zungen und Ohren
betört vom Erdachten
im Kunstraum
am Wannsee.

Nicht vorstellbar,
wenn Poesie nur Worte
und Musik nur Töne
wären im Weltall.

Поезија и музика

У Литерарном Колоквијуму*
близу Острва паунова
дискутовали један модератор,
једна књижевна критичарка,
један музички виртуоз и један
филозофски лиричар
о границама
и прелазима
између музике и поезије.
О чаролији
лијепих умјетности
у људској души
говорили су образовани,
рађали и интерпретирали
идеје и гледишта
на подијуму
пред позваном публиком.
Залуђеном измишљеним
у умјетничком простору
на Ванзеу.
Незамисливо је
да поезија само ријечи,
да музика само тонови
буде у свемиру.

*мисли се на Literarisches Colloquium Berlin (прим. прев.)

Über die traurige Geschichte der Philosophie

Zwischen rastlosem
Werkeln nahm ich
ein Werk über die Geschichte
der Philosophie aus dem Regal
mit auf meine Reisen und
folgte einer Denkspur
über die Jahrtausende.
Welche Neugier auf die
nächste Seite und Achtung
vor den Zeitgeistern
entfaltete mir der Stoff.
So vergaß ich fast meine
mir bestimmten Aufgaben
der Gegenwart.

Doch zur Mitte des Buches
stieg eine erdrückende
Ahnung von Leere
in mir auf, von
Blatt zu Blatt des
Philosophenbaumes.
Und ich litt mit den
Ergründern des Sinns
unseres Vagabundenlebens.

Den Tränen nahe war ich
zum Ende des Buches hin,
traurig, fast hoffnungslos.

Am Punkt höchster
erlesener Denkdichte
aber klarte der Horizont
auf vor meinen Augen;
das Geschriebene verblasste,
und ich fühlte Stille
und wusste, dass etwas
Verborgenes in mir ist,
das gelebt werden will.
Als ich so bei mir war
in dunklen Gewässern,
wehte mir ein heller
Wind entgegen; und
ich setzte Segel
ins Ungewisse.

О трагичној историји филозофије

Између неуморних
дјелања узех са собом
из регала
на своја путовања
једно дјело о историји
филозофије
и слиједих траг мишљења
кроз тисућљећа.
Какву ми радозналост за
наредну страницу и штовање
према духовима времена
развијаше та грађа!
Тако готово заборавих
своје вријеме с одређеним
задацима садашњости.

Али око средине књиге
подизаше се
с листа на лист
дрвета филозофа
заглушујућа слутња
о празнини у мени.
И ја патих са
истраживачима смисла

нашег скитничког живота.
Бијах близу да заплачем
на крају дјела,
тужан, скоро безнадежан.

Но у тачки највише,
пробране мисаоне густине
избистри се хоризонт
пред мојим очима,
написано изблиједи,
те осјетих
тишину у себи и
знах да нешто скривено
пребива у мени,
што хоће да се живи.
Кад дођох тако себи
у водама тамним,
дуњу према мени
бистар неки вјетар,
те стадох да једрим
у неизвјесно.

Wilde Stille

Da ist ein Zauber in den Frühlingsstunden,
Der Ruhe und Gelassenheit entfacht,
Der wilde Stille in die Tage streut.
Ich spür die Lust, die Stille zu erkunden.
Mein Denken, Fühlen in die neue Zeit erwacht,
Die Mühsal meines Lebens festgetäut.

Mein Weg nun frei zu Sommerauen,
Wo lichtdurchströmt die Freude wird geboren.
Da nimmt mich Unbekanntes an die Hand.
In diesem Augenblick wächst wieder Urvertrauen.
Ich glaubte schon, es sei im Lebensfluss verloren.
Die Schritte wieder lustvoll und gewandt.

Дивља тишина

Ту је чаролија прољетних сати
Која мир и опуштеност буди,
И дивљу тишину посије у дане.
Желим ову тишину упознати.
Мисао, чувство изнова се буди,
Ороси муке мог живота знане.

Мој несметан пут ка љетном кутку,
Гдје светлосне се радости роде.
Узев ме за руку, незнано ме зове.
Расте правовјерност у томе тренутку.
Вјерових већ, живот ли преброде,
У веселе и спретне кораке нове.

Frühe Stunde

Nie zuvor lag in der frühen Stunde
Solch ein Hoffen auf die weite Reise
Nichts entweicht dem stillen Munde
Selbst die Vögel zwitschern heute leise

Meine Augen schauen scheu in mich hinein
Und seh'n dein Bild in mir verborgen
Erweckt die Schatten nun zu wahren Sein
Verfliegen sind die mitgebrachten Sorgen

Da springst du wieder in die Weite
Befreit jetzt du und ich und doch vereint
Wir rennen barfuß Seit' an Seite
Das Vergangene in uns bleibt unbeweint

Und als der frühe Abend uns berührt
Weht uns ein wilder Wind entgegen
Sind wir vom wachen Augenblick verführt
Bereit und frei auf unsren neuen Wegen

Рани час

Никад прије није током раног часа
Толико наде било у пут у даљине
Ништа се из мирних уста не гласа
Чак и цвркут птица данас тихо мине

Моје очи плашљиво ме унутра гледе
И виде твоју слику скривену у мени
Сјене ли се за истинско биће разбуде
Испарили су се немири донесени

Тада ти поново одскочиш у даљину
Ослобођено ти и ја али сједињено
Трчимо босоноги осјећајућ близину
Оно прошло оста у нама неоплакано

А кад нас рано вече додирне и у том
Неки дивљи вјетар дуне према нама
Заведени смо једним будним тренутком
Спремни и слободни на новим путевима.